



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

ATEŞOĞLU / TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 53645/10)

KARAR

STRAZBURG

20 Ocak 2015

İşbu karar, Sözleşme'nin 44. maddesinin 2. fıkrasında öngörülen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

Ateşoğlu / Türkiye davasında,*Başkan:*

Guido Raimondi,

Yargıçlar

Işıl Karakaş,

András Sajó

Nebojša Vučinić,

Egidijus Kūris,

Robert Spano,

Jon Fridrik Kjølbro

ve Bölüm Yazı İşleri Müdürü Stanley Naismith'in katılımıyla Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), 9 Aralık 2014 tarihinde yapılan kapalı müzakereler sonrasında, aynı tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (53645/10 no'lu) davanın temelinde, Türk vatandaşı Musa Ateşoğlu'nun ("başvuran") Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne ("AIHM" veya "Mahkeme") 2 Temmuz 2010 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuru bulunmaktadır.

2. Başvuran, Kars'ta görev yapan avukat O. Gündoğdu tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise kendi görevlileri tarafından temsil edilmiştir.

3. Başvuru 29 Kasım 2012 tarihinde Hükümet'e iletilmiştir.

OLAYLAR

I. DAVA KOŐULLARI

4. Başvuran 1985 doğumlu olup Kars'ta ikamet etmektedir.

5. Söz konusu dönemde on yedi yaŐında olan başvuran, 27 Nisan 2002 tarihinde, hırsızlık Őüphesiyle polis memurları tarafından yakalanmıŐtır. Başvuran aynı gün Kars Devlet Hastanesinde görevli bir doktor tarafından muayene edilmiştir ve muayene sonucunda herhangi bir yara izine rastlanmamıŐtır.

6. Başvuranın karakolda kendi aleyhinde ifade vermeye zorlandığı iddia edilmiştir. Başvuran, sorgu esnasında polis memurlarınca kulaklarının çekildiğini, dayak yediğini ve falakaya yatırıldığını iddia etmiştir.

7. Başvuranın avukatı tarafından yapılan Şikâyet üzerine, Kars Cumhuriyet savcısı 29 Nisan 2002 tarihinde baŐvurayı görmek için karakola gitmiŐtir. Savcının raporunda, başvuranın ayak tabanlarında birkaç geniş morluk ve kulaklarında ödem olduğu belirtilmiŐtir. Aynı zamanda savcı, başvuranın kötü muameleye maruz kaldığını ve kendisine kötü muamelede bulunan polis memurlarını teşhis edebileceğini belirttiğini kaydetmiştir. Başvuran aynı gün, kendisine kötü muamelede bulunan dört polis memurunu teşhis etmiştir. Başvuran, savcı tarafından ifadesi alındıktan sonra serbest bırakılmıŐtır.

8. Başvuran daha sonra sağlık muayenesi için Kars Devlet Hastanesine götürölmüŐtür. Doktor raporunda, sol kolunda birkaç yara izi, sol kulağının arkasında morluklar ve ödem, her iki elinin iç kısmında ve ayak tabanlarında morluklar bulunduğu kaydedilmiŐtir. Raporda yaraların beş gün içinde iyileŐeceđi kaydedilmiŐtir.

9. Kars Cumhuriyet savcısı, 1 Mayıs 2002 tarihinde, mülga Ceza Kanunu'nun 245. maddesi uyarınca başvurana kötü muamelede bulunmak

suçundan dört polis memuru hakkında ceza davası açmıştır. Başvuran yargılamalara müdahil taraf olarak katılmıştır.

10. Kars Ceza Mahkemesi, 9 Mayıs 2002 tarihinde, mülga Ceza Kanunu'nun 243. maddesi kapsamında yer alan işkence nedeniyle davanın Ağır Ceza Mahkemesi nezdinde görülmesi gerektiğini kaydederek görevsizlik kararı vermiştir.

11. Yargılamalar Kars Ağır Ceza Mahkemesi önünde yeniden başlatılmıştır. Yargılama sonucunda, Kars Ağır Ceza Mahkemesi 15 Haziran 2010 tarihinde, dava dosyasında yer alan delillere dayanarak, mülga Ceza Kanunu'nun 243. maddesi uyarınca dört polis memurunu işkence yapmaktan suçlu bulmuştur. Polis memurlarının itiraf ettirmek amacıyla başvurana kasten kötü muamelede buldukları Mahkeme tarafından sabit bulunmuştur. Mahkeme bu nedenle her bir polis memurunu mülga Ceza Kanunu'nun 243. maddesi uyarınca bir yıl hapis cezasına mahkûm etmiş ve altı ay kamu hizmetinden men etmiştir. Mahkeme, polis memurlarının yargılamadaki iyi hallerini dikkate alarak, hapis cezasını on aya, kamu hizmetinden men edilme cezasını ise beş aya indirmiştir. Daha sonra mahkeme, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 231. maddesi uyarınca, hükmün açıklanmasını geri bırakmıştır.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK

12. Hükmün açıklanmasının geri bırakılması, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 231. maddesiyle düzenlenmiştir. Söz konusu maddenin ilgili kısımları şu şekildedir:

“ ...

(5) Sanığa yüklenen suçtan dolayı yapılan yargılama sonunda hükmolunan ceza, iki yıl(2) veya daha az süreli hapis veya adli para cezası ise; mahkemece, hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilebilir. ... Hükmün açıklanmasının geri

bırakılması, kurulan hükmün sanık hakkında bir hukukî sonuç doğurmasını ifade eder.

(6) Hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilebilmesi için;

a) Sanığın daha önce kasıtlı bir suçtan mahkûm olmamış bulunması,

b) Mahkemece, sanığın kişilik özellikleri ile duruşmadaki tutum ve davranışları göz önünde bulundurularak yeniden suç işlemeyeceği hususunda kanaate varılması,

c) Suçun işlenmesiyle mağdurun veya kamunun uğradığı zararın, aynen iade, suçtan önceki hale getirme veya tazmin suretiyle tamamen giderilmesi.

gerekir.

...

(8) Hükmün açıklanmasının geri bırakılması kararının verilmesi halinde sanık, beş yıl süreyle denetim süresine tâbi tutulur.

...

(10) Denetim süresi içinde kasten yeni bir suç işlenmediği ve denetimli serbestlik tedbirine ilişkin yükümlülükler uygun davranıldığı takdirde, açıklanması geri bırakılan hüküm ortadan kaldırılarak, davanın düşmesi kararı verilir.

(11) Denetim süresi içinde kasten yeni bir suç işlemesi veya denetimli serbestlik tedbirine ilişkin yükümlülükler aykırı davranması halinde, mahkeme hükmü açıklar. Ancak mahkeme, kendisine yüklenen yükümlülükleri yerine getiremeyen sanığın durumunu değerlendirerek; cezanın yarısına kadar belirleyeceği bir kısmının infaz edilmemesine ya da koşullarının varlığı halinde hükümdeki hapis cezasının ertelenmesine veya seçenek yaptırımlara çevrilmesine karar vererek yeni bir mahkûmiyet hükmü kurabilir.”

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME’NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

13. Başvuran, polis tarafından gözaltına alındığı süreçte kötü muameleye maruz kaldığını iddia etmiştir. Başvuran ayrıca, sanık polis memurları hakkındaki ceza yargılamalarının uzunluğu ve Ceza Muhakemesi

Kanunu'nun 231. maddesi uyarınca hükmün açıklanmasının geri bırakılması hususlarında şikâyette bulunmuştur. Başvuran şikâyetleriyle ilgili olarak Sözleşme'nin 3, 6, 7 ve 13. maddelerine dayanmıştır.

14. Mahkeme, belirtilen şikâyetlerin Sözleşme'nin 3. maddesi açısından incelenmesi gerektiğini değerlendirmiştir. Sözleşme'nin 3. maddesi şu şekildedir:

“Hiç kimse işkenceye veya insanlık dışı ya da aşağılayıcı muamele veya cezaya tabi tutulamaz.”

15. Mahkeme, başvurunun bu kısmının Sözleşme'nin 35 § 3 (a) maddesi anlamı dâhilinde açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve diğer gerekçelerle kabul edilemez olmadığını kaydetmiştir. Bu nedenle kabul edilebilir olarak beyan edilmelidir.

A. 3. maddenin esas bakımından hukuki değerlendirmesi

16. Hükümet, başvuranın kötü muamele iddialarına itiraz etmemiştir.

17. Mahkeme, kötü muamele iddialarının Sözleşme'nin 3. maddesi kapsamında ileri sürüldüğü durumlarda, eksiksiz bir şekilde inceleme gerçekleştirmesi gerektiğini anımsatmıştır. Ulusal düzeyde yürütülen yargılamalarda, yerel mahkemelerin olaylara ilişkin değerlendirmelerini kendi değerlendirmeleriyle değiştirmek Mahkeme'nin görevi değildir; önlerinde bulunan delilleri değerlendirmek ulusal mahkemelerin görevidir (Bk. *Gäfgen / Almanya* [BD], no. 22978/05, § 93, AIHM 2010; *Derman / Türkiye*, no. 21789/02, § 25, 31 Mayıs 2011 ve *Eski / Türkiye*, no. 8354/04, § 28, 5 Haziran 2012).

18. Mahkeme, başvuranın polis memurları tarafından maruz bırakıldığı muameleye ilişkin değerlendirmesinde, Kars Ağır Ceza Mahkemesi'nin dava dosyasında yer alan delilleri inceledikten sonra, 15 Haziran 2010 tarihinde, başvuranın polis tarafından gözaltında bulunduğu esnada sanık polis memurları tarafından kasten kötü muameleye maruz bırakıldığına

karar verdiğini kaydetmiştir. Dolayısıyla, ulusal mahkeme, mülga Ceza Kanunu'nun 243. maddesi uyarınca polis memurlarını işkence yapmaktan suçlu bulmuştur (Bk. yukarıda 11. paragraf). Mahkeme, yukarıda belirtilenler ışığında, başvuranda gözlemlenen yaraların, ulusal yetkililerin sorumlu olduğu kötü muamele davranışına atfedilmesi gerektiği sonucuna varmıştır.

19. Mahkeme, söz konusu muamelenin ciddiyetine ilişkin olarak, bu alandaki içtihadı uyarınca (Bk. diğer kararlara ilaveten, *Selmouni / Fransa* [BD], no. 25803/94, §§ 96-97, AİHM 1999-V), belirli bir kötü muamele davranışının işkence olarak nitelendirilip nitelendirilemeyeceğinin belirlenmesi amacıyla, 3. maddede yer alan işkence kavramı ile insanlık dışı ya da aşağılayıcı muamele kavramları arasındaki farkı dikkate alması gerektiğini yinelemiştir. Anlaşıldığı üzere buradaki amaç, Sözleşme'nin bu ayırım yoluyla çok ciddi ve dayanılmaz acılara neden olan kasıtlı kötü muamele kavramına özel bir vurgu yapmasıdır. Belirli bir kötü muamele davranışının işkence olarak sınıflandırılıp sınıflandırılmayacağını belirlenmesinde, 3. maddede yer alan işkence kavramı ile insanlık dışı ya da aşağılayıcı muamele kavramları arasındaki farkın dikkate alınması gerekmektedir. Daha önce görülen davalarda belirtildiği üzere, buradaki amaç, Sözleşme'nin bu ayırım yoluyla çok ciddi ve dayanılmaz acılara neden olan kasıtlı kötü muamele kavramına özel bir vurgu yapmasıdır. Muamelenin ağırlığına ek olarak, işkenceyi 1. maddede diğerlerine ilaveten bilgi elde etmek amacıyla, cezalandırarak ya da gözünü korkutarak, kasıtlı olarak manevi veya fiziksel ağır acı ya da ızdırap uygulanması olarak tanımlayan Birleşmiş Milletler İşkenceye Karşı Sözleşmesi'nde kabul edildiği üzere, mevcut davada işkenceye yönelik kasıt unsuru bulunmaktadır (Bk. *Gäfgen*, yukarıda anılan, § 90).

20. Mahkeme bu bağlamda, Kars Ağır Ceza Mahkemesinin kararı neticesinde, başvuranın şikâyet ettiği muamelenin, polis memurları tarafından itiraf ettirmek amacıyla kasten uygulandığının yeterli bir şekilde

tespit edildiğini kaydetmiştir. Mahkeme bu koşullar altında, şikâyet edilen fiillerin ciddi ve zalimce olduğunu ve ağır acı ve zarara maruz bırakabilecek ölçüde olduğunu kaydetmiştir (Bk. *Salman / Türkiye* [BD], no. 21986/93, §§ 114 ve 115, AİHM 2000-VII; *Valeriu ve Nicolae Roşca / Moldova*, no. 41704/02, § 64, 20 Ekim 2009 ve burada yere alan diğer atıflar; *Diri / Türkiye*, no. 68351/01, §§ 42–46, 31 Temmuz 2007 ve *Mammadov / Azerbaycan*, no. 34445/04, §§ 68 ve 69, 1 Ocak 2007). Bu nedenle Mahkeme, mevcut davadaki kötü muamelenin Sözleşme'nin 3. maddesi anlamı dâhilinde işkence teşkil ettiği sonucuna varmıştır.

21. Dolayısıyla, Sözleşme'nin 3. maddesi esas açısından ihlal edilmiştir.

B. 3. maddenin usul bakımından değerlendirmesi

22. Hükümet, 5271 sayılı Kanun'un 231. maddesi uyarınca verilen polis memurları hakkındaki hükmün açıklanmasının geri bırakılması kararının af olarak görülemeyeceğini ileri sürmüştür.

23. Mahkeme, bir kişinin polis ya da Devletin benzer temsilcileri tarafından 3. maddeye aykırı muameleye maruz kaldığı yönünde ileri sürülebilir bir iddiada bulunması durumunda, 3. maddenin Sözleşme'nin 1. maddesi kapsamında yer alan Devletin “yetki alanları içinde bulunan herkesin, ... açıklanan hak ve özgürlüklerden yararlanmalarını sağlamaya” yönelik genel görevi ile birlikte yorumlandığında, dolaylı olarak resmi bir soruşturmanın etkin olarak yürütülmesini gerektirdiğini anımsatmaktadır. Bu tür bir soruşturma, sorumluların tespit edilmesini ve cezalandırılmasını sağlayabilmelidir (Bk. *Labita / İtalya* [BD], no. 26772/95, § 131, AİHM 2000-IV). Mahkemenin yerleşik içtihadına göre belirtilen husus, ulusal yargı yetkililerinin, maruz bırakılan fiziksel ya da psikolojik zararın cezasız bırakılmasına hiçbir şekilde izin vermemeleri anlamını taşımaktadır. Bu durum, halkın hukukun üstünlüğü ilkesine güveninin ve desteğinin sağlanması ve yetkililerin hukuka aykırı fiillere toleransının ya da bu fiilleri

göz ardı etmesinin engellenmesi açısından zaruridir (Bk. *Okkalı / Türkiye*, no. 52067/99, § 65, AİHM 2006-XII (alıntılar) ve *Derman*, yukarıda anılan, § 27).

24. Bu bağlamda çabukluk ve makul bir ölçüde hızlı olma gerekliliğinin yer aldığı açıktır. Belirli bir durumda soruşturmadaki ilerlemeyi önleyebilecek engeller ya da zorluklar ortaya çıkabilir; ancak kötü muamele iddialarının soruşturulması hususunda yetkililer tarafından verilecek hızlı bir yanıt, halkın hukukun üstünlüğüne uygun hareket edildiğine olan inancının sağlanması ve hukuka aykırı fiillere toleransın ya da bu fiillerin göz ardı edilmesinin engellenmesi açısından genel anlamda gerekli olarak kabul edilebilir (Bk. *Batı ve Diğerleri / Türkiye*, no. 33097/96 ve 57834/00, § 136, AİHM 2004-IV (alıntılar)).

25. Ayrıca Mahkeme, bir Devlet temsilcisinin 3. maddeyi ihlal eden suçlardan itham edilmesi durumunda, kişi hakkındaki ceza yargılamalarının ve cezalandırmanın zaman aşımına uğramaması gerektiğini ve af çıkarılmasına ya da kişinin affedilmesine izin verilmemesi gerektiğini hatırlatmıştır. Mahkeme, bir Devlet temsilcisinin işkence ya da kötü muamele içeren suçlarla itham edilmesi durumunda, soruşturma ve yargılama sürecinde görevden uzaklaştırılmasının ve eğer mahkum edilirse ihraç edilmesinin son derece önemli olduğunu yinelemiştir (Bk. *mutatis mutandis, Abdülsamet Yaman / Türkiye*, no. 32446/96, § 55, 2 Kasım 2004, ve *Serdar Güzel / Türkiye*, no. 39414/06, § 42, 15 Mart 2011).

26. Mevcut davanın olaylarına dönüldüğünde Mahkeme, Cumhuriyet savcısının sanık polis memurları hakkında 1 Mayıs 2002 tarihinde ceza davası açtığını gözlemlemiştir. Belirtilen yargılamalar, sorumluların cezalandırılması açısından gerekli olan çabukluk ilkesine aykırı bir erteleme neticesinde yaklaşık olarak sekiz yıl sonra 15 Haziran 2010 tarihinde sonlandırılmıştır. Ayrıca dava dosyasında, polis memurlarının söz konusu dönemde görevden uzaklaştırıldığını gösteren herhangi bir delil

bulunmamaktadır. Bununla birlikte, yetkililer tarafından söz konusu polis memurları hakkında herhangi bir idari işlem başlatılmamıştır.

27. Mahkeme konuyla ilgili olarak içtihadını hatırlatmaktadır. Söz konusu içtihadı göre, özellikle çeşitli şiddet davranışlarına açık olan çocukların, kişisel bütünlüğe yönelik ağır ihlallere karşı, devlet tarafından etkin caydırıcılık sağlanarak korunması gerekmektedir (Bk. *diğerlerine ilaveten, A. / Birleşik Krallık, 23 Eylül 1998, § 22, Karar ve Hüküm Derlemeleri 1998-VI*). Yetkililerin, başvuranın hassaslığı hususuna önem vermesi beklenirdi. Ancak, söz konusu çocuğa ekstra koruma sağlanması yönünde herhangi bir işlem gerçekleştirilmemiştir. Bununla birlikte, yargılama neticesinde ortaya çıkan cezasız kalma durumu, mevcut davada harekete geçirilen yargı sisteminin, -çocuk ya da bir başkası- herhangi bir kişinin 3. maddede belirtilen mutlak ihlallerden korunmasını sağlayacak yeterli bir caydırıcılık etkisi gösterme gücüne yönelik şüphe duyulması bakımından yeterli olmuştur (Bk. *Okkalı, yukarıda anılan, § 70*).

28. Mahkeme bu bağlamda, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 231. maddesi uyarınca hükmün açıklanmasının geri bırakıldığını kaydetmiştir. Mahkemeye göre, bu hata Sözleşme'nin kötü muameleden koruma standartları bakımından uygun olarak değerlendirilemez. Mahkeme içtihadı uyarınca, bu tür bir cezanın geri bırakılması, neticesi mahkûmiyetleri etkisiz kılacağı için kabul edilemez "tedbirler" kategorisinde yer almaktadır (Bk. *Okkalı, yukarıda anılan, §§ 73-78, ve Zeynep Özcan / Türkiye, no. 45906/99, §§ 40-46, 20 Şubat 2007*). Bu bağlamda Mahkeme, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 231. maddesiyle düzenlenen hükmün açıklanmasının geri bırakılmasının, cezanın infazının ertelenmesinden daha güçlü bir etkiye sahip olup olduğunu ve faillerin cezasız kalmalarına yol açtığını vurgulamıştır. Zira, hükmün açıklanmasının geri bırakılmasının uygulanması, failin karara uygun davranması koşuluyla, cezada dâhil olmak üzere kararı tüm yasal sonuçlarıyla birlikte kaldırmaktadır. Ancak cezanın infazının ertelenmesinde, ceza ve hüküm kaldırılmamaktadır (Bk.

yukarıda 12. paragraf). Bu nedenle Mahkeme, dava konusu mahkeme kararının, son derece ciddi ve hukuka aykırı fiillere hiçbir şekilde müsamaha edilemeyeceğini göstermekten ziyade, hâkimlerin bu tür bir fiilin sonuçlarını en aza indirmek için takdir yetkilerini kullandıklarını gösterdiği kanısındadır (Bk. *Eski*, yukarıda anılan, § 36, ve *Taylan / Türkiye*, no. 32051/09, § 46, 3 Temmuz 2012).

29. Yukarıda belirtilen hususlar dikkate alındığında, Mahkeme, polis memurlarına yönelik kovuşturmada gözlemlenen kusurlar nedeniyle, Taraf Devletin Sözleşme'nin 3. maddesi kapsamındaki usuli yükümlülüğünü yerine getiremediğini değerlendirmiştir.

30. Dolayısıyla, Sözleşme'nin 3. maddesi usul açısından ihlal edilmiştir.

II. SÖZLEŞME'NİN İHLAL EDİLDİĞİNE İLişKİN DiğER İDDİALAR HAKKINDA

31. Başvuran, Sözleşme'nin 5 §§1, 2 ve 3 maddesi uyarınca, 27 ve 29 Nisan 2002 tarihleri arasında polis tarafından gözaltına alınması hususunda şikâyetle bulunmuştur.

32. Mahkeme, başvuranın gözaltı süresinin 29 Nisan 2002 tarihinde sona erdiğini ancak başvurunun 2 Temmuz 2010 tarihinde iletildiğini kaydetmiştir. Dolayısıyla, başvurunun bu kısmı, Sözleşme'nin 35 §§ 1 ve 4 maddesi uyarınca altı ay süre kuralına uyulmaması nedeniyle reddedilmelidir.

III. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

A. Tazminat

33. Başvuran manevi tazminat olarak 80.000 avro talep etmiştir.

34. Hükümet bu talebe itiraz etmiştir.

35. Mahkeme, başvuranın acı ve sıkıntıya maruz kaldığı ve ihlal tespitinin tek başına yeterli olmayacağı kanısındadır. Mahkeme, söz konusu ihlalin niteliğini ve hakkaniyet esasını dikkate alarak, başvurana manevi tazminat olarak 45.000 avro ödenmesine karar vermiştir.

B. Masraf ve Giderler

36. Başvuran, Mahkeme önünde ortaya çıkan masraf ve giderler için 3.000 avro talep etmiştir.

37. Hükümet bu talebe itiraz etmiştir.

38. Mahkeme içtihadına göre, bir başvuranın masraf ve harcamalarını geri alabilmesi için, söz konusu masraf ve harcamaların fiilen ve gerekli olduğu için yapılmış olduğunun belgelenmesi ve makul miktarda olması gerekmektedir. Başvuran mevcut davada, belirli bir tutarın tespit edilmesini sağlayacak herhangi bir fiş ya da makbuz sunmamıştır. Dolayısıyla, Mahkeme bu başlık altında herhangi bir ödeme yapılmamasına karar vermiştir.

C. Gecikme Faizi

39. Mahkeme, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankasının kısa vadeli kredilere uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğunu değerlendirmiştir.

BU GEREKÇELERLE MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Sözleşme'nin 3. maddesi kapsamında yer alan şikâyetin kabul edilebilir olduğuna ve başvurunun geri kalan kısmının kabul edilemez olduğuna;

2. Başvuranın işkenceye maruz kalması nedeniyle, Sözlēme'nin 3. maddesinin esas aÇısından ihlal edildiğine;
3. Sözlēme'nin 3. maddesinin usul aÇısından ihlal edildiğine;
4. (a) Davalı devlet tarafından başvurana, Sözlēme'nin 44 § 2 maddesi uyarınca, kararın kesinleŐtiĐi tarihten itibaren üç ay içerisinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden davalı devletin ulusal para birimine çevrilmek üzere, manevi tazminat olarak vergiler hariç olmak üzere 45.000 avro (kırk beş bin avro) ödenmesine;
(b) Yukarıda bahsi geŐen üç aylık sürenin bittiği tarihten itibaren, ödeme gününe kadar, Avrupa Merkez Bankasının kısa vadeli kredilere uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranda, yukarıda bahsedilen meblağlara basit faiz uygulanmasına;
5. Başvuranın adil tazmin taleplerinin geri kalan kısmının reddedilmesine *karar vermiştir.*

İŞbu karar İngilizce olarak tanzim edilmiŐ ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 § 2 ve 3 maddesi uyarınca 20 Ocak 2015 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Guido Raimondi
Başkan